

И Рита дълбоко се замисляше. Слѣдъ това тя бодро тръсваше коситѣ си, като че ли искаше да отпѣди мрачнитѣ мисли и молѣше да я покачатъ на Герда. Едди винаги съ удоволствие изпълняваше молбата на Рита: покачваше я на гърба на кобилата, па я водѣше съ повода изъ обора и изъ градинитѣ далечъ отъ дѣдовото око.

И момичето се научи много добрѣ да ездѣ на красавицата Герда, за очудване на всичкитѣ слуги и файтонджии, които служеха въ богатата конюшна на Валдковски.

— Ето на, госпожицата, — хвалѣха я тѣ, — тя даже отъ господаревия Рикардо не се бои... Момче трѣбваше тя да бѣде. Евгений Геннадиевичъ едва се крѣпи на Леди, а е вече на 16 години.

Веднажъ на стария Валдковски се дощѣ да погледа Женя на Герда.

— Тя е най-бързата отъ всички, — казваше той при излизане отъ кѣщи на замисления юноша, — да ездѣшъ на нея е цѣло наслаждение, Женя: тя лети като вѣтрѣ и е такава красавица!

Но Женю, като видѣ буйния, строенъ конь, който подскачаше подъ Щокмана, се отказа да го възседне. Рита наблюдаваше прѣзъ прозореца тази сцена; тя видѣ, че сѣнка отъ неудоволствие прѣмина по изразителното лице на дѣда ѝ, но той го прикри и като се качи на Рикардо, трѣгна съ Женя, подъ когото пристѣпваше златистата, стара Леда.

„Колко той го обича, колко го обича!“ си мислѣше Рита. Дълбоко замислена, тя дълго гледа тѣхъ, а послѣ, като отърча въ стария, напуснатъ паркъ, възседна Герда и всичко забрави.

Прѣзъ есенъта Щокманъ се простуди и легна тежко боленъ.